

FRANCISCO JAVIER MANJARIN ALBERT		Referencia	AP0086784
Cliente	Ajuntament de SANTA COLOMA DE GRAMENET		
Letrado	Mireia ARTIGUES VENDRELL (SCG)		
Procedimiento	83/17 Sección 3a Sala Contencioso Administrativa TSJCat		
Notificación	12/03/2021		
Procesal			

**TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA
SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU
SECCIÓ 3^a**

Rekurs ordinari n° 83/2017

Part actora: [REDACTED]

Part demandada: DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT

Part codemandada: AJUNTAMENT DE SANTA COLOMA DE GRAMENET

S E N T È N C I A n°1023

Magistrats / es:

IL·LM. SR. MANUEL TÁBOAS BENTANACHS, PRESIDENT

IL·LMA. SRA. ISABEL HERNÁNDEZ PASCUAL

IL·LM. SR. HÉCTOR GARCÍA MORAGO

Barcelona, 10 de març de 2021

LA SECCIÓ 3a DE LA SALA DEL CONTENCIÓS ADMINISTRATIU DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA, en nom de S.M. el Rei i en atenció a allò que disposa l'art 117.1 de la Constitució, ha dictat la

present SENTÈNCIA en el recurs contenciós administratiu ordinari núm. 83/2017 seguit entre les parts que segueixen:

En qualitat de part actora, [REDACTED], la qual actua sota la representació *de la Procuradora* SRA. BEGONA SÁEZ PERÉZ, amb l'assistència *de la Lletrada* SRA. ELENA MORENO NOGUÉ.

Com a part demandada, DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT, la qual actua sota la representació i defensa de L'ADVOCACIA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA.

I com a part codemandada, AJUNTAMENT DE SANTA COLOMA DE GRAMANET, la qual ha comparegut sota la representació *del Procurador* SR. FRANCISCO JAVIER MANJARIN ALBERT, amb l'assistència *de la Lletrada* SRA. MIREIA ARTIGUES VENDRELL.

En la tramitació de les presents actuacions han estat observades les prescripcions legals de rigor.

Ha actuant com a Magistrat ponent l'Il·lm. Sr. Hèctor García Morago, el qual expressa el parer de la Sala.

Matèria: Urbanisme

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER: A través de les presents actuacions [REDACTED] han impugnat la *modificació puntual del Pla General Metropolità (MPGM) per a la concreció de nous equipaments assistencials en L'Eix Monturiol i en l'àmbit Vistalegre del municipi de Santa Coloma de Gramenet (Barcelona)*.

SEGON: Per la representació processal de la part actora es va interposar el present recurs contenciós administratiu, i admès a tràmit i rebut l'expedient administratiu, li va ser lliurat i va deduir escrit de demanda, en el qual després de consignar els fets i fonaments de dret que va considerar d'aplicació, va concloure sol·licitant que es dictés Sentència estimatòria de la demanda articulada.

TERCER: Conferit trasllat a les parts demandada i codemandada, aquestes es van oposar a la demanda en els termes que seran de veure.

QUART: Rebudes les actuacions a prova, es van practicar les pertinents amb el resultat que obra a les actuacions i es va continuar el procés pel tràmit de conclusions succintes. Finalment es va assenyalar data i hora per a votació i veredicta, la qual cosa ha tingut lloc el dia 10 de febrer de 2021.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER: Actuacions administratives impugnades. Parts. Pretensions. Extrems de la controvèrsia

A través de les presents actuacions [REDACTED] [REDACTED] han impugnat la *modificació puntual del Pla General Metropolità (MPGM) per a la concreció de nous equipaments assistencials en L'Eix Monturiol i en l'àmbit Vistalegre del municipi de Santa Coloma de Gramenet (Barcelona)*.

L'aprovació definitiva d'aquest expedient de planejament consta publicada al DOGC núm. 7302, de 6 de febrer de 2017, en els termes que segueixen:

Exp.: 2016/061370/M

Modificació puntual del Pla general metropolità per a la concreció de nous equipaments assistencials en l'Eix Monturiol i en l'àmbit Vistalegre, del municipi de Santa Coloma de Gramenet

El conseller de Territori i Sostenibilitat ha resolt, en data 20 de desembre de 2016, l'assumpte que s'indica a continuació:

Aprovar definitivament la Modificació puntual del Pla general metropolità per a la concreció de nous equipaments assistencials en l'Eix Monturiol i en l'àmbit Vistalegre, del municipi de Santa Coloma de Gramenet, promoguda i tramesa per l'Ajuntament, amb el benentès que pel que fa a la qualificació urbanística de la cantonada entre els carrers de Francesc Julià i de Roger de Llúria, serà la que resulti de la Modificació puntual del Pla general metropolità per a la millora de la xarxa d'espais lliures de la ciutat (núm. expedient 2015/057324/M), i tot incorporant d'ofici a l'article 3 de la normativa, d'acord amb la sol·licitud de l'Ajuntament tramesa en data 2 de novembre de 2016, el paràgraf següent: "Aquest aparcament haurà de mantenir la titularitat pública del sòl i s'haurà de preveure, com a mínim, la disposició d'un metre de terres per a la plantació d'arbrat".

Contra aquesta resolució, que es refereix a una disposició administrativa de caràcter general, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la notificació o la publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, de conformitat amb el que preveuen l'article 112.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú i de les administracions públiques, i els articles 10, 25 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, sens perjudici que els particulars puguin interposar qualsevol altre recurs que considerin procedent, i de la possibilitat que tenen els ajuntaments i altres administracions públiques de formular el requeriment previ que preveu l'article 44 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

En el cas de formular requeriment, aquest s'entendrà rebutjat si, dins el mes següent a la recepció, no és contestat. En aquest supòsit, el termini de dos mesos per a la interposició del recurs contenciós administratiu es comptarà de l'endemà d'aquell en què es rebí la comunicació de l'acord exprés o del dia en què s'entengui rebutjat presumptament.

Consulta i informació de l'expedient

L'expedient restarà, per a la consulta i la informació que preveu l'article 107 del Text refós de la Llei d'urbanisme, modificat per la Llei 3/2012, de 22 de febrer, a l'arxiu de planejament de la Direcció General d'Ordenació del Territori i Urbanisme del Departament de Territori i Sostenibilitat, avinguda Josep Tarradellas, 2-6, 08029 Barcelona, de 9.30 h a 13.30 h, de dilluns a divendres feiners.

S'inclou a continuació l'enllaç al Registre de Planejament Urbanístic de Catalunya que permet la consulta telemàtica i immediata del contingut dels documents que conformen l'instrument de planejament urbanístic aprovat amb plena garantia d'autenticitat i integritat, en virtut del que preveuen la disposició addicional quarta de la Llei 2/2007, del 5 de juny, del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, i l'article 103.3 del Text refós de la Llei d'urbanisme modificat per la Llei 3/2012, del 22 de febrer.

<http://tes.gencat.cat/rpuportal/AppJava/cercaExpedient.do?reqCode=veureFitxa&codiPublic=2016/61370/M&set-locale=ca>

A través de la demanda s'ha sol·licitat d'aquest Tribunal que:

“dicte sentencia por la que se estime en todas sus partes el presente recurso interpuesto contra la Resolución dictada en fecha 20 de diciembre de 2016 por el Conseller de Política Territorial i Sostenibilitat en la que acordaba la aprobació definitiva de la Modificació Puntual del Plan General Metropolitano per a la concreció de nous equipaments assistencials en L'Eix Monturiol i en l'àmbit Vistalegre del municipio de Santa Coloma de Gramenet, declarando la nulidad de dicha Resolución y dejándola sin efecto por no ser conforme a derecho, con imposición de costas a la parte contraria”

Les actores són propietàries proindivís d'una finca de 254,37 m², a Santa Coloma de Gramenet, la qual confronta amb els carrers Padró, Vistalegre i Marina, amb adreça carrer Vistalegre, 48. Hi ha un habitatge unifamiliar d'una sola planta amb jardí i una construcció planta soterrani, a la qual s'accedeix pel carrer Padró, 41.

EL DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA (DTS) i L'IL·LTM. AJUNTAMENT DE SANTA COLOMA DE GRAMENET (ASCG) s'han oposat a la demanda i han instat la seva desestimació.

Els motius en els quals es fonamenta la demanda són aquests:

- Nul·litat de ple dret per infracció dels apartats a) i e) de l'article 47.1 de la Llei bàsica 39/2015, d'1 d'octubre
- Incoherència i falta de motivació de la MPGM
- Infracció de l'article 214.6 de les NNUU del PGM
- Infracció dels articles 96,97,98 i 99 del Text Refós de la Llei d'Urbanisme (TRLU)

- Infracció de l'article 100.1 de la Llei d'Urbanisme
- Vulneració del principi de seguretat jurídica i confiança legítima
- Inviabilitat tècnica de dur a terme la promoció immobiliària de la zona triangular qualificada com 13bm-HP a l'Àmbit Vistalegre
- Inviabilitat econòmica de la promoció projectada
- Existència de solucions alternatives a les propostes que formen part de la MPGM que s'impugna

El propi enunciat dels motius de la demanda permet inferir quina ha estat en cada cas la posició de les parts enfrontades. Així les coses, passarem, sense més preàmbuls, a pronunciar-nos sobre tots i cadascun dels extrems de la controvèrsia.

SEGON : Eventual nul·litat de ple dret de la MPGM per infracció dels apartats a) i e) de l'article 47.1 de la Llei bàsica 39/2015, d'1 d'octubre

Les actores han associat el vici de nul·litat de ple dret al fet que l'aprovació de la MPGM s'hagués dut a terme sense que elles rebessin una notificació personal dels tràmits essencials. Tanmateix, la nostra jurisprudència ha assenyalat reiteradament que la notificació personal només és preceptiva en la tramitació dels plans urbanístics "d'iniciativa particular", i aquest no és el cas; entre d'altres raons, perquè el planejament general no admet aquest tipus d'iniciativa (art. 101.3 del text refós de 2010 de la Llei d'urbanisme -TRLU-).

En tenim un exemple d'aquesta jurisprudència en el cas de la nostra Sentència núm. 968, de 28 de desembre de 2015, recurs 176/2013, a través de la qual vam dir allò que segueix:

"TERCERO.- Examinando detenidamente las alegaciones contradictorias formuladas por las partes contendientes en el presente recurso de apelación, a la luz de la prueba con que se cuenta -con especial mención de las obrantes en los correspondientes ramos de prueba del proceso seguido en primera instancia-, debe señalarse que la decisión del presente caso deriva de lo siguiente:

(...) Por tanto, en régimen acentuadamente diferenciado del procedimiento para la aprobación de los planes urbanísticos de oficio (sic), sujetos normalmente a publicación, y con rotundidad mucho más próximo al de los planes urbanísticos de iniciativa particular, sujetos tanto a publicación como a notificación a los interesados -baste remitirse a lo dispuesto en el artículo 97 de la Ley 2/2002, de 14 de marzo, de Urbanismo de Cataluña , como con posterioridad se establece en los artículos 97 del Decreto Legislativo 1/2005, de 26 de julio , por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley de Urbanismo, y 102 del Decreto Legislativo 1/2010, de 3 de agosto, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley de Urbanismo-.

3.- Siendo ello así procede traer a colación la doctrina jurisprudencial en materia de plazo de impugnación de los planes urbanísticos y en concreto de los planes de iniciativa particular y en especial la contenida en las Sentencias del Tribunal Supremo Sala 3ª Sección 5ª, de 30 de noviembre de 2011 , de 26 de enero de 2012 y de 31 de enero y las que en ellas se citan, y en ese sentido eligiendo la primera citada procede relacionar lo siguiente:

"OCTAVO.- Con tales hechos de partida, debemos hacer las siguientes consideraciones:

(...) 2ª.- Respecto del deber de notificar personalmente los actos de aprobación definitiva del planeamiento, la jurisprudencia ha oscilado cuando se trataba de planes que no eran redactados a instancia de particular, entre considerar, en unos casos, que la intervención en el procedimiento de elaboración de estas peculiares disposiciones generales confería al que así lo hacía la condición de interesado al que debía, por tanto, notificarse personalmente la disposición, frente a otros supuestos, en los que tal intervención en el procedimiento de elaboración realizando alegaciones no alteraba el régimen de notificación mediante la publicación. Cuanto decimos ha sido ya constatado por esta Sala en anteriores SSTs de 12 de noviembre de 1997 (recurso de casación nº 1649/1992) de 11 de octubre de 2000 (recurso de casación 2349/1998) y de 5 de octubre de 2005 (recurso de casación nº 5117/2002) que constatan esa fluctuación de la jurisprudencia. Concretamente, en la primera de ellas se declara que " El presente motivo de casación no puede ser estimado. Es cierto que en algunas sentencias como la citada por el recurrente, o las de 21 de enero de 1992 , 14 de marzo de 1988 y 9 de mayo de 1985 , esta Sala ha exigido la notificación personal del acuerdo de aprobación definitiva de los planes de urbanismo, como especialmente interesados, a los administrados que hubieran intervenido en el expediente de elaboración de aquéllos". Añadiendo respecto de la otra línea jurisprudencial que antes citamos que "pero en otras, como en las de 19 de diciembre y 25 de febrero de 1995 y 17 de octubre de 1990, ha declarado que basta la publicación de ese acuerdo en los periódicos oficiales, como prevé con carácter general el artículo 44 del Texto Refundido de la Ley del Suelo de 9 de abril de 1976 (LS), y esta es la línea jurisprudencial mantenida en las recientes sentencias de 16 de diciembre de 1999 y 17 y 18 de enero del presente año. Según se dice en ellas, el acto de aprobación o posterior revisión de un Plan General requiere un procedimiento administrativo específico regulado en la Ley del Suelo de 1976 en sus artículos 40 y 41 , especificando el artículo 49 que la modificación de los planes se sujetará a las mismas disposiciones enunciadas para su formación, sin que en tal tramitación se exija ni se contemple la necesidad de notificación personal a cada uno de los posibles interesados en sus efectos y desarrollo, siendo la publicación oficial de los mismos el requisito exigido ineludiblemente para la eficacia de los Planes y sus modificaciones, y el medio a través del cual ha de llegar a conocimiento de los interesados o afectados por dicho planeamiento".

Esto no obstante, es línea jurisprudencial consolidada la que declara que en la tramitación del planeamiento general no es exigible, como requisito de eficacia de los acuerdos que en dicho procedimiento se adopten, su notificación personal a cada uno de los posibles interesados o afectados por la ordenación, como se indica en las Sentencias de 11 de octubre de 2000, RC nº 2349/1998 , 10 de julio de 2002 , RC nº 3098/2000 , 20 de febrero de 2003, RC nº 8850/1999 , 1 de febrero de 2005, RC nº 8/2001 , 12 de noviembre de 2010, RC nº 2686/2006 y 12 de mayo de 2011 , RC nº 4829/2007 .

3ª.- La excepción a esta regla son los planes de iniciativa particular, en los que esta Sala ha declarado que en tal caso sí es preciso efectuar tal notificación, pues como dijimos en la STS de 25 de mayo de 2011, RC nº 5870/2007 , "... Es en la tramitación de los "Planes de iniciativa particular", a los que se refieren los artículos 52 y ss. del TRLS76 , cuando se exige ---art. 54.1 --- la "citación personal para la información pública de los propietarios de los terrenos comprendidos en aquéllos". En este sentido, en el artículo 139 RPU se establece para los Planes Parciales que tengan por objeto urbanizaciones "de iniciativa particular", que han de ajustarse a las mismas reglas de competencia y procedimiento establecidas en el artículo anterior, pero con las peculiaridades que se mencionan, entre ellas, que "se citará personalmente para la información pública a los propietarios de terrenos comprendidos en el Plan". En el mismo sentido, la STS de 26/06/2009 RC nº 1079/2005 , en que declaramos que "... Tradicionalmente se ha entendido exceptuado de ese régimen general de comunicación a los planes de iniciativa particular en los que es precisa la notificación personal al promotor del mismo. En este sentido, la Sentencia de esta Sala de 20 de febrero de 2003 (recurso de casación nº 8850/1999), entre otras, declara en relación en ese caso de un plan general que "respecto de los cuales solo es necesaria la citación personal de los propietarios de terrenos cuando se trate de iniciativa particular, su formación o redacción, tal como establecen los artículos 54 de la Ley del Suelo de 1976 ...".

En esta misma línea cabe citar la Sentencia de 30 de abril de 2003 , RC nº 4708 / 2000 , en que confirmamos la validez de la sentencia recurrida que anuló un Plan Parcial de iniciativa particular por falta de notificación personal a los propietarios incluidos en su ámbito territorial y, por último, la STS de fecha 12 de noviembre de 2010 , RC nº 2686 / 2006 y la más reciente de 23 de septiembre de 2011, RC nº 4421/2007 y las que en ella se citan .”

Es tracta d'una exegesi legal que a hores d'ara segueix mantenint el Tribunal Suprem. En són un exemple, entre moltes, les Sentències dictades per la Secció

5^a de la Sala 3^a de l'Alt Tribunal en data 2 de març de 2016, cassació 1513/2014, i en data 7 de novembre de 2017, cassació 2228/2016.

Conseqüentment, haurem de dir que les actores tenien la càrrega d'estar al cas dels edictes o anuncis oficials que donaven notícia dels tràmits d'informació pública i d'aprovació definitiva de l'expedient de planejament que ara ens ocupa. Dit, això, no sense afegir que el present litigi és la demostració palpable que, al capdavant, les demandants no han patit indefensió i han pogut defensar sense restriccions els seus drets i interessos.

El motiu, doncs, no podrà prosperar.

TERCER: Possible incoherència i falta de motivació de la MPGM

La Memòria de la MPGM (epígraf 5, al qual ens remetrem) dóna una explicació coherent i detallada dels objectius que es persegueixen.

Es tracta d'una explicació que no s'ha vist desvirtuada en aquesta *litis* i que té a veure amb una reubicació d'equipaments en funció de les necessitats detectades. De una reubicació que no ha donat com a resultat una disminució dels equipaments i dotacions, sinó que, contràriament a això, s'ha traduït en un increment, atès que en el conjunt dels dos àmbits ordenats, els equipaments comunitaris han passat de representar del 2 al 4% del sòl.

El motiu, conseqüentment, no podrà prosperar.

QUART: Possible infracció de l'article 214.6 de les normes urbanístiques (NNUU) del PGM, segons el qual, quan un equipament esdevé innecessari i el sòl no resta afectat a altre tipus d'equipament comunitari, aquest sòl ha de ser destinat a parc o jardí públic

Per tal de rebutjar aquest motiu de la demanda serà suficient amb recordar que en l'àmbit de Santa Coloma de Gramenet l'art. 214.6 de les normes urbanístiques del Pla general metropolità i la present MPGM tenen el mateix rang, la qual cosa fa que, en cas de contradicció, hagi de prevaler la posterior en el temps (*lex posterior derogat priori*).

CINQUÈ: Eventual infracció de determinats requisits imposats pel TRLU (relació de propietaris i altres titulars de drets, i avaluació de la rendibilitat de l'operació) a aquelles modificacions del planejament general que comporten augments de densitat de l'ús residencial

Les recurrents consideren que la MPGM porta aparellat un increment de la densitat de l'ús residencial i pretenen sustentar aquesta afirmació amb una pericial de part esbiaixada, que ha passat per alt que la MPGM es projecta sobre dos àmbits i que els càlculs s'han de fer prenent en consideració tot el sòl ordenat.

Així les coses, haurem d'estar a les dades globals indicades per les demandades. Dades que demostren que en cap cas s'ha produït increment de la densitat en l'ús residencial; la qual cosa farà que no siguin aplicables els requisits invocats per les demandants.

Aquest motiu, doncs, tampoc podrà prosperar.

SISÈ: Possible infracció de l'article 100.1 de la Llei d'Urbanisme (possible vulneració de l'estàndard legal de zones verdes en els supòsits de creació de més sòl residencial)

Ens trobem amb un al·legat de la demanda que presenta el mateix defecte (enfoc parcial) que el que hem examinat anteriorment.

Les dades de la MPGM, examinades en conjunt, acrediten que no s'ha produït cap vulneració de l'art. 100.1 TRLU. Dit, això, sens perjudici d'assenyalar que aquest precepte ve referit al sòl residencial de nou encuny.

SETÈ: Hipotètica vulneració del principi de seguretat jurídica i confiança legítima

Ens trobem al davant d'un al·legat essencialment retòric, perquè el significat i abast de la MPGM són prou clars a poc que algú es llegeixi la Memòria i les Normes urbanístiques que formen part de l'expedient.

VUITÈ: Possible inviabilitat tècnica de dur a terme la promoció immobiliària de la zona triangular qualificada com 13bm-HP a l'Àmbit Vistalegre

Ens trobem al davant d'un al·legat que pretén fonamentar-se, com ja hem vist, en una pericial de part de dubtosa objectivitat.

És veritat que la parcel·la de les actores té forma triangular, com també és cert que al subsòl hi ha un aparcament de la comunitat de propietaris veïna; circumstàncies, aquestes, que, *prima facie*, podrien fer més laboriosa la gestió

urbanística. Tanmateix, les actores ostenten un dret de vol sobre l'aparcament i, a més:

-Les demandades han aportat dades que vindrien a demostrar que a la parcel·la es poden construir dos habitatges de protecció pública perquè l'escala i l'elevador es poden situar ocupant poc més de 16 m², sensiblement menys que allò que hauria calculat el pèrit de les actores en no reparar que les ordenances metropolitanas d'edificació consideren suficient una superfície d'aproximadament 13 m² en supòsits com el present.

-L'harmonització dels interessos de les recurrents amb els dels propietaris de l'aparcament soterrani tindrà la seva seu de composició en la reparcel·lació prevista per la MPGM (llegeixi's: PAU 4).

Així les coses, el motiu no podrà prosperar.

NOVÈ: Eventual inviabilitat econòmica de la promoció projectada

Front a la tesi de les actores i del seu pèrit, els informes tècnics i econòmics aportats per les demandades i elaborats per funcionaris especialitzats i dotats d'un estatus que garanteix llur objectivitat, han acreditat que l'operació urbanística és econòmicament viable. En aquest sentit, mereix una atenció preferent l'informe de 17 de desembre de 2019, emès per l'arquitecta del Servei de Gestió Urbanística i Habitatge de l'ASCG, basat en fonts fiables degudament identificades.

Aquest motiu, doncs, tampoc podrà ser acollit.

DESÈ: Existència de solucions alternatives a les propostes que formen part de la MPGM que s'impugna

A l'eventual existència d'altres alternatives hauríem d'oposar el caràcter discrecional de la potestat de planificació i programació; sobretot quan no ha estat acreditada l'arbitrarietat de la solució adoptada per l'Administració.

Per tot això, el present recurs contenciós administratiu haurà de ser íntegrament desestimat.

ONZÈ: Costes

Atès allò que disposen els apartats 1 i 4 de l'art. 139 LJCA, la íntegra desestimació del recurs haurà de venir acompanyada de la imposició de les

costes del procés a les seves promotores; per bé que limitades, les dites costes, a un màxim de 3.000 euros per tots els conceptes (IVA inclòs, de ser el cas), a percebre per les demandades en idèntica proporció.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que ha estat exposat, la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Secció 3^a) HA DECIDIT:

DESESTIMAR el present recurs contenciós administratiu ordinari núm. 83/2017, promogut per [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] contra el DEPARTAMENT DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA (DTS), amb l'oposició afegida de L'IL·LTM. AJUNTAMENT DE SANTA COLOMA DE GRAMENET.

Amb la imposició de les costes del procés a les recurrents, en els termes del fonament jurídic ONZÈ.

Notifiqui's a les parts la present Sentència, que no és ferma. Contra la mateixa es pot deduir, si s'escau, recurs de cassació a través d'aquesta Sala, de conformitat amb allò que disposa la Secció 3^a, Capítol III, Títol IV de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA). El recurs haurà de preparar-se en el termini que preveu l'art. 89.1 LJCA.

Alhora, s'adverteix que al BOE núm. 162, de 6 de juliol de 2016, apareix publicat l'Acord de 20 d'abril de 2016, de la Sala de Govern del Tribunal Suprem, sobre l'extensió màxima i altres condicions extrínseques dels escrits processals referits al recurs de cassació .

Aquesta és la nostra Sentència, la qual pronunciem, manem i signem. Un certificat de la mateixa s'unirà a les actuacions.

PUBLICACIÓ.- Llegida i publicada l'anterior Sentència per l'Il·lm. Sr. Magistrat ponent, trobant-se la Sala en audiència pública en el dia del seu pronunciament. Dono fe.